

Arrest

**nr. 49 486 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 7 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 6 februari 2006 België is binnengekomen, diende op 7 februari 2006 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 maart 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 28 juli 2006 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nr. 169 007 van 15 maart 2007 verwierp Raad van State het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 28 juli 2006 ingestelde beroep.

1.5. Verzoeker diende op 5 april 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 28 augustus 2007 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.7. Op 10 september 2007 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Verzoeker werd op 20 december 2007 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij arrest nr. 12 997 van 23 juni 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Verzoeker diende op 14 augustus 2008 een derde asielaanvraag in.

1.11. Op 25 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.7. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Het tegen deze beslissing ingediende annulatieberoep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 19 124 van 25 november 2008.

1.12. Verzoeker diende op 8 september 2008 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.13. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 9 september 2008 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van verzoekers derde asielaanvraag. Het tegen deze beslissing ingediende annulatieberoep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 21 845 van 23 januari 2009.

1.14. Op 18 december 2008 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.15. Op 13 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.12. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.16. Het tegen de in punt 1.15 bedoelde beslissing ingediende annulatieberoep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 31.580 van 15 september 2009.

1.17. Op 19 mei 2009 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.14 bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.18. Op 9 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.19. Op 2 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.18 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt verzoeker betekend op 12 juli 2010.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur (betrokkene vroeg voor de eerste keer asiel aan op 07.02.2006) zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een attest van VDAB toe waaruit dat hij is ingeschreven worden als werkzoekende. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene zou zeer goed Nederlands spreken, hij zou bij meerdere mensen gekend zijn als een positief ingestelde en sociale medemens, hij zou zich volledig georiënteerd hebben op de Belgische samenleving, hij zou zichzelf tevens volledig aangepast hebben aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak, hij heeft verschillende cursussen Nederlands gevolgd, hiervan legt hij verschillende deelcertificaten voor die hij heeft behaald, hij heeft verscheidene inspanningen gedaan om de Nederlandse taal aan te leren), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

De advocaat van betrokkene vermeldt nog dat betrokkene verscheidene geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen en dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft genoten in België. Hieromtrent dienen wij op te merken dat de voorwaarde om een geloofwaardige poging te hebben ondernomen hebben of een wettig verblijf te hebben gehad voor 18 maart 2008 geen voorwaarden zijn om in aanmerking te komen voor het criterium 2.8B. Dit zijn wel de voorwaarden om in aanmerking te komen voor 2.8A van de vernietigde instructies. Daar betrokkene slechts sinds februari 2006 in België vertoeft kan hij onmogelijk in aanmerking komen voor 2.8A daar hij geen 5 jaar onderbroken in België verblijft. De verwijzing naar betrokkenes geloofwaardige pogingen en zijn wettig verblijf voor 18 maart 2008 doet dus niets terzake.

Betrokkene haalt aan dat hij bereid is om desgewenst één en ander persoonlijk te komen toelichten in het kader van een persoonlijk onderhoud op de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze Commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, noch valt onder de uitsluitingsgronden zoals omschreven in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, en de schending "van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."

2.2. Verzoeker betoogt onder meer dat hij in zijn punt 1.18. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging uitdrukkelijk heeft aangehaald dat de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren hem bij beschikking van 23 september 2009 het statuut van staatloze heeft verleend. Verzoeker voegt eraan toe dat hij bij zijn aanvraag een afschrift van die beschikking heeft gevoegd. Verzoeker stelt: "Om onbegrijpelijke redenen heeft verweerder dienaangaande met geen woord gerept in de bestreden beslissing." Verzoeker citeert

vervolgens uit zijn in punt 1.18. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging waaruit blijkt dat hij met verwijzing naar zijn statuut van staatloze gesteld heeft te beantwoorden aan de categorie *“andere prangende humanitaire situaties”* zoals omschreven in de *“Nieuwe Instructies dd. 19 juli 2009.”* Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht, *“minstens van de zorgvuldigheidsplicht.”*

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113 182).

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 ingediend werden.

2.6. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2.7. De in punt 1.18. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker zich naast de in punt 2.8.B vermelde criteria, opgenomen in de instructie van 19 juli 2009, ook beriep op de categorie *“andere prangende humanitaire situaties”* zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker verwees hierbij naar zijn statuut als staatloze. Bij de aanvraag om verblijfsmachtiging was als eerste stuk gevoegd, de beschikking van 23 september 2009 van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, waarin gesteld wordt dat verzoeker een staatloze is in de zin van artikel 1.1. van het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954.

2.8. De Raad dient samen met verzoeker vast te stellen dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het door verzoeker ingeroepen argument inzake zijn statuut als staatloze en nalaat te motiveren of dit in aanmerking komt als een *“prangende humanitaire situatie”* zoals bedoeld in de instructie van 19 juli 2009. De Raad merkt te dezen op dat onder de rubriek *“prangende humanitaire situatie”* in de instructie van 19 juli 2009 gesteld wordt: *“Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties.”* De Raad stelt ten slotte vast dat verwerende partij op dit concreet aangehaalde punt van verzoeker geen verweer biedt in haar nota.

2.9. De formele motiveringsplicht werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige

onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA